

עלון מס' 1046
נה
ה' בחשוון תשפ"ז

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", תולין
בראשות מו"ר עמר הר"צ יוסף מינרבי שליט"א

התורה-תיבת נח

מאמץ קטן
קרבה גדולה!

באמריקה ישנם עצי ענק, המתנשאים לגובה עשרות מטרים, עצים שגילם נמדד באלפי שנים. כל שנה, הריהו מחזור חיים בחיי העץ, טבעת נוספת בגזעו. כאשר מנסרים את העץ ניתן לעמוד על גילו לפי מספר הטבעות, ואף לדעת אלו שנים עברו עליו: בשנה טובה, נוחה וגשומה, תהיה הטבעת בהירה ורחבה. בשנה רעה היא תהיה צרה וכהה. לפני כמה שנים כרע אחד העצים תחת מטל השנים. בחנו החוקרים את הגזע הענק ואת אלפי טבעותיו. כל אחת מצינת שנה. נפרשה לעיניהם היסטוריה שלמה. עד שהגיעו לשנה שבה שטף המבול את העולם. הטבעת של אותה שנה היתה שחורה משחור, צרה ומצומקת. שנה של קטסטרופה, של שהיה מתחת למים סוערים ורותחים. שנה של אסון נורא אשר העולם איבד בה את זכותו לחיות, עקב השחתתו וסיאובו, מחוץ לתיבתה קטנה המטלטלת על פני הגלים הסוערים. תיבת המכילה את הגרעין ממנו יתפתח העולם לאחר המבול: נח, בניו ונשיהם, חיות ועופות. לא בכדי בא המבול. העולם היה מושחת. בני האדם איבדו כל רסן, וההשחתה חילחלה אל בעלי החיים. אף הם השחיתו דרכם וחיו מין עם שאינו מינו. מזיוגים משונים אלו יצאו ייצורי כלאיים מעוותים ומחרידים. דינוזאורים, ממותות, כל החיות ה"פרה" - היסטוריות. הקדוש ברוך הוא החליט להחזיר את העולם למסלול, ולהכחיד את היצורים הזוועתיים בני התערוכות. אבל היתה בהמה אחת, ענקית, בעלת מימדים מבהילים, שלא היתה תוצר כלאיים. היה זה הראם. הראם של פעם היה "הלוייתן של הבהמות". דוד המלך עליו השלום, ברעותו את צאן אביו, נתקל בראם רובץ וחשב אותו לגבעה. טיפס עליו, הראם התרומם לפתע מריבצו, ודוד המלך מצא את עצמו בין שמים לארץ... התפלל לה' שהראם יחזור לרבוץ והוא יוכל לרדת. כך היה, ודוד הודה לה': "מקרני ראמים עניתני..." וחז"ל הקדושים שואלים: הראם, כיצד נכנס לתיבה? כיצד ניצל מן המבול. ואצטט רעיון ששמעתי לפני כארבעים שנה מהגאון רבי חיים קרייזוורט זצ"ל, רבה של אנטוורפן. וכה אמר: יש להבין את שאלת הגמרא. במקום אחר שאלה על כך הגמרא: "למאי נפקא מינה, מה שהיה היה". שכן הגמרא אינה ספר היסטוריה, אלא ספר של הכוונה והדרכה. כנראה, שגם כאן יש הדרכה. מה היא? הגמרא מתרצת שנה הכניס לתיבה גור של ראמים, ראם קטן וזעיר. לא, דוחה הגמרא, גם הראם הקטן לא היה נכנס אל התיבה. גם הוא גדול וכביר. אלא מה, הוא שחה סביב התיבה. ואף שמי המבול היו רותחים, נעשה נס והמים סביב התיבה היו צוננים, כדי שלא להמיס את הזפת שחיפתה אותה. ועדיין, שואלת הגמרא, איך יכול היה לנשום. והרי אדם רעילים עלו ממי המבול. רק בתיבה היה אויר צלול ונקי. ותשובת הגמרא: "ראש חוטמו הכניס לתיבה", תחב לשם קצה אפו, נשם את אוירה וניצל. נראה, שאין הדברים יוצאים רק ידי פשוטם. לפנינו סידרת משלים: המבול, תיבת נח, והראם. המבול הוא שטפון נורא, הגורף את החוטאים למצולות. מבחינה רוחנית, האם אין אנו חיים היום בדור של מבול? מבול של כפירה, מבול של שחיתות וזוהמה. מבול של ריצה מטורפת אחר ההבל, כשהטרדות והלחץ כובשים ומטביעים אותנו. מי יכול להנצל מן המבול? ובמבול זה, משייטת לה תיבת נח. "נח איש צדיק". הצדיקים, תלמידי החכמים. נח מנותק מן המבול. הצדיק חי בעולם של זוהר וקדושה, עולם של תורה וטוהר. ואיתו משפחתו, וכל בעלי החיים שלא השחיתו דרכם, רמז למסתופפים בצל הצדיקים, ומצויים איתם בתיבתם. עולם הישיבות, שם האויר צלול ונקי, לשם לא חודרת ההשחתה. אבל מה עם כל אלו שאינם יכולים להיכנס אל התיבה, רבבות אלפי יהודים נאמנים שאינם נמצאים בישיבה ובבית המדרש. כל אלו העמלים לפרנסתם - האם נגזר עליהם להיסחף במימי המבול הרוחני ולטבוע, חלילה? זוהי שאלת הגמרא: מה על הראם הענק, שאינו נכנס אל התיבה? והתירוץ: נח הכניס אל התיבה גור ראמים. כלומר: הצלתם של אותם המונים היא על ידי חינוך בגיל הרך: מי שלמד בבית ספר חרדי - התחסן! הוא יחזיק מעמד כנגד הגלים הסוחפים! מי ששולח את בנו לבית ספר חרדי - מציל אותו מן המבול! אבל בחינוך הרך לבדו, אין די. גם בגיל המבוגר יותר יש צורך "לשחות סביב התיבה". לשחות בסביבה תורנית, בחברה דתית. כי אם מתרחקים, נכווים! ועדיין לא די בכך. משום שהאויר שמחוץ לתיבה מורעל! חייבים איפוא "להכניס את החותם לתיבה". לנשום אויר של תורה, להשתתף בשיעורי תורה! רק אז נעמוד איננו כנגד שטפון המבול השלילי, מחוסנים כנגד הרעל, מחושלים כנגד האוירה הקלוקלת!

נתאר לעצמנו בסימן-טוב נולדו זוג תאומים זהים שלמרבה הפלא גם מעשיהם זהים לחלוטין, הצעד הראשון, המילה הראשונה, משחקי התופסת והמחבואים, ההליכה לתלמוד תורה ולאחר מכן לישיבה גם ההגעה לתפילה וללימוד, היו נעשים באותו הזמן. ובדיק מפליא עד שדבק בהם הכינוי "תאומים סיאמים". האם יתכן שלאחר אריכות ימים ושנים בהגיעם לעולם האמת ולשעת התגמול בעבור מעשיהם - יקבלו שכר השונה עשרות מונים אחד מהשני, היתכן שאחד יקבל "גן-עדן" חמש כוכבים והשני יקבל גן-עדן "באוהל סיירים"?! תשובה לכך נמצאת בפרשתנו. לאחר שנה השתכר והגלתה ערוותו הלכו שני ילדיו שם ויפת לכסותו כדי למנוע חרפתו אולם בפסוק כתוב: "ויקח שם ויפת את השמלה..." ויכסו את ערוות אביהם... ומדוע לא כתוב "ויקחו שם ויפת..." בלשון רבים? רש"י הקדוש מבאר שהסיבה שכתוב בלשון יחיד "ויקח שם ויפת..." מכיון ששם התאמץ במצוה יותר מיפת לכן נקראת המצוה על שמו! ומה קיבלו שם ויפת שכר על מעשיהם המשותף? שם (שאנו מיוצאי חלציו) זכה במצות ציצית היקרה, מצוה המגינה על האדם בעולם-הזה ובעולם הבא ואין קץ לשכרה, ולעתיד לבוא יזכה כל מי שנוזהר בציצית באלפיים שמונה מאות עבדים! לעומתו יפת קיבל שכר שונה לחלוטין, לעתיד לבא בעת מלחמת גוג ומגוג כשיפלו פיגריהם במלחמה, יזכו לקבורה. ובילקוט לקח טוב עורר שמכאן נלמד עד כמה יכול להגיע השוני בתגמול ובשכר עבור אותו המעשה בשל התאמצות גדולה יותר! אחים יקרים, הדברים מדברים בעד עצמם ולנו לא נותר אלא להשתדל מעט יותר ובכך נזכה להתקרב לה' יתברך הרבה יותר, אמן.

זמני כניסת וציאת השבת

הא	יום	חמה	בש
17:48	17:30	17:36	17:48
18:43	18:41	18:42	18:43
19:19	19:21	19:17	19:19

השטירה השבתית
הפטרה: רני עקרה (ישעיהו נד, א-ו)

סיפור לשבת

מטעמים לשבת הידושים לפרשת השבוע

"צא מן התיבה"

מכאן למדו חנניה מישאל ועזריה שלא רצו לצאת מכבשן האש שלא ברשות (תנחומא י'). לכאורה יש להבין, מה בכלל ההשוואה והדמיון בין מה שהשם יתברך ציוה לנח שיבוא הוא וכל ביתו אל התיבה, לבין פקודת בשר ודם להשליכם לכבשן. אלא שקדושי עליון כמו חנניה מישאל ועזריה שהיו דבוקים תמיד בהשם יתברך, היה ברור להם שכל מה שנעשה להם הכל בפקודת השם יתברך, וכמו שאמר הכתוב "ה' אמר לו קלל", ולכן המתינו עד שינתן להם רשות לצאת. וגם יש לומר, שכל מה ששהו באש יותר, נתקדש שם שמים יותר, שראו מרחוק שטיילו כמו בגן, רק לאחר שחדל המלך מגזירתו היו חייבים לצאת, שלא לסמוך על הנס במקום שאין הכרח.

(שפתי צדיק)

"ותשחת הארץ לפני האלוקים ותמלא הארץ חמס"

אם האדם מושחת לפני האלוקים, שאין בו יראת שמים בענינים שבין אדם למקום, אז ממילא הוא גם מושחת בענינים שבין אדם לחבירו, "ותמלא הארץ חמס", מבלי יראת שמים, לא תתכן גם אנושיות, ולא כמו שטוענים כמה אנשים, שאפילו אין בו יראת שמים, יכול להיות ישר וטוב, לא יתכן כי זה בלי זה אי אפשר.

(אמרי-חן)

"את האלוקים התהלך נח"

כתב מרן החיד"א זצ"ל: "לפי פשוטו, היה מקיים שויתי ה' לנגדי תמיד, כמו שכתב הרמב"ם ז"ל במורה נבוכים, והביאו מור"ם (הרמ"א) ז"ל בהגה"ה, דהוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כמו שהוא לפני מלך גדול וכו', עיין שם. וזה שאמר הכתוב "את האלוקים התהלך נח". כי תמיד היה מצייר בדעתו שהוא עומד לפני ה'. ועוד, ירא היה מפני מידת הדין, הרמוזה בשם 'אלוקים', ולא חטא".

(מעייין השבוע)

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ"

לפי מידת מוראכם מפני השם-יתברך, תהא גם מידת מוראכם על החיות. וזהו שאמר הכתוב: "ומוראכם וחתכם" - יראתכם מפני השם-יתברך - "יהיה על כל חית הארץ" - אותה יראה תטיל פחד על החיות, לבל יוכלו לנגוע בכם לרעה.

(תפארת שלמה הובא במעינה של תורה)

רבי ישראל סלנטר זצ"ל לא הביא בחשבון את מידת הערך הכספי, כמקובל אצל ההמונים. הוא הקפיד בכל חומר הדין בגזל או נזק של פרוטה אחת כמו בשל מאה מנה. כי לגבי הלאו "לא תגזול" אין בזה כל הבדל. הסכסוך המפורסם בין מדפיסי דפוס וילנא האלמנה והאחים ראם, לבין מדפיסי סלאויטא האחים שפירא, בשנת תקצ"ה, הרעיש בשעתו את העולם היהודי, והרבה מגאוני הדור כתבו שאלות ותשובות בשאלה זו, מי לזכותו של צד זה ומי לזכותו של הצד השני. היה תמה רבי ישראל: למה דוקא במשפט שבין עשירי עולם הנוגע לסכומים גדולים, קמה התעוררות כזאת במחנה גדולי התורה, ולמה לא קרה כדבר הזה בסכסוך שבין שני עניים? והרי מקרא כתוב (דברים א): "כקטן כגדול תשמעון", ודין פרוטה כדין מאה מנה.

פעם כשנסע החפץ חיים זצ"ל עם עגלון מראדין, סיפר לו הלה על צרותיו, ושאל: מדוע נגזר על יהודי עני כמוני להתייסר? הרגיעו החפץ חיים ואמר: צדיק ה' בכל דרכיו, אך העגלונים עומדים בפני נסיונות וכשלונות משלהם. לפעמים הם מסכמים עם אנשים על מחיר נסיעה והובלה, ולבסוף הם דורשים הוספה. או בנוסעם בדרך, הם חוטפים תבן משדות אחרים, או משלחים סוסיהם לרעות במרעה של אחרים. לפיכך עליך להרהר יפה אם לא נכשלת בזה. טען העגלון: רבי, אם כן מדוע נגנבה פרוותך בחורף האחרון בתחנת הרכבת? נאנח החפץ חיים והשיב: סבור אתה שאני צדיק גמור, לדאבוני לא כן הוא, אף לי כשלונות משלי. עוסק אני בהדפסת ספרי, לפעמים מוזמן בספר דף קרוע או מחוק, או שחסר לגמרי. אומנם זהיר אני להגיה תחילה כל ספר וספר, ברם אדם הוא רק אדם, אי אפשר להשמר לחלוטין. ודא עקא, הקונים מתביישים לתבוע זאת ממני - אך בליבם פנימה מקפידים המה, ואם כן, מה לך להתפלא שגם אני נענשתי...

מסופר על אשתו של החפץ חיים שקנתה בשותפות עם שכנה דג גדול. הן סיכמו ביניהן שהשכנה תכנס לביתה והן תחלקנה את הדג ביניהן. שעת הצהריים כבר הגיעה, אך השכנה טרם נכנסה. אשת החפץ חיים ניגשת תכופות לחלון, כי הגיעה העת לבשל. אך השכנה אחרו פעמיה לבוא. בראותה כי השעה מאוחרת חילקה אשת החפץ חיים את הדג לבדה. את החצי הגדול שמרה עבור שכנתה ואת הקטן נטלה לעצמה. הכניסה אותו לסיר ומיהרה לבשלו. החפץ חיים זצ"ל נטל את ידיו, בירך ובצע על הפת, אכל את ה"כזית" הראשון ואחר כך אמר את מזמור כ"ג בתהילים: "ה' רועי לא אחסר". בינתיים הגיעה אשתו את הדג, שכבר התבשל לשולחן. אך החפץ חיים לא שת ליבו, והמשיך באכילת הלחם כאילו אין דבר אחר על השולחן. בנו ר' לייב, חשש אולי לא הרגיש אביו שהניחו לפניו דג, וקירב את הצלחת אליו, אך החפץ חיים הסיט את הצלחת מלפניו והמשיך באכילת הלחם בלבד. הבין ר' לייב, כי לא דבר ריק הוא, נכנס למטבח וביקש מאמו שתספר את כל מאורעות הדג הידועים לה. סיפרה לו דברים כהוויתם, שהדג היה גדול מדי, והיא קנתה אותו בשותפות עם שכנה והשכנה עדיין לא הגיעה, ולכן חילקה את הדג ואת החצי הגדול הותירה לשכנה... עתה הכל ברור ומובן, לחש לעצמו ר' לייב, הלא הלכה פסוקה היא בשולחן ערוך חושן משפט הלכות שותפין סימן קע"ו סעיף י"ח: "אם לא קבעו זמן לשותפות או שקבעו ונשלם, ובא אחד לחלוק שלא מדעת חברו, חולק בפני שלושה, אפילו הם הדיוטות, בלבד שיהיו נאמנים וידועים בשומא, ואם חלק בפחות משלושה לא עשה כלום". ודאי שדג שנעשה בו מעשה כזה, אבא אינו יכול לאכול. החלוקה אינה חלוקה, והדג הרי שייך בחלקו עדיין לשכנה. וכי בעל "המשנה ברורה" יכשל בגזל? סיפור זה סופר על ידי רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל בשנת תרצ"ט בהיותו מנהלה הרוחני של ישיבת מיר. ר' יחזקאל הוסיף שעל המשיח נאמר: "והיריחו ביראת ה'" (ישעיה יא, ג). קיים חוש ריח רוחני מיוחד שעל פיו ניתן להבחין בעבירות או במצב רוחני. לאנשים שהתעלו מאוד במדרגות הרוחניות קיימת תחושה להכיר פגמים רוחניים או חשש גזל וכדומה. (מורשת אבות, פעולת צדיק, מכתבי החפץ חיים)

חנוך לנער

מה הראיתם לילד?

הרב יחיאל יעקבזון סיפר שמורה אחד שאל: "מה יותר חשוב מהתורה?" בכיתה שררה דממה, עד שילד אחד הצביע והשיב: "לאכול טשולנט בשבת." כל הכיתה פרצה בצחוק, והילד הוצא מהכיתה. מאוחר יותר, ביקש המורה מן הילד להסביר את תשובתו. הילד אמר: "בסעודת שבת, אני מנסה לספר לאבא שלי מה למדתי בחיידר על הפרשה, אבל הוא ממשיך לאכול ולא מקשיב לי. אז אני מבין שלאכול טשולנט בשבת יותר חשוב מהתורה." הלך שאפשר ללמוד מסיפור זה ברור. אם ילד רואה שחשוב יותר לאביו לאכול מאשר להקשיב לדברי תורה, הוא מקבל מסר שהאוכל חשוב יותר בחיים מלימוד התורה. הילד לא מותח ביקורת על אביו. הוא פשוט מקבל את מה שאביו מראה לו. האב אינו חייב לקום על רגליו ולשאת דרשה באוזני בנו. מעשיו מהווים שיעור בלתי פוסק לבנו, העוזר לו ללמוד מה חשוב בחיים. ומה לנו עוד לדבר כאשר בעינינו רואים לאן הנוער שואף להגיע היום? איך היחס למצוות ולתפילות? שלא לדבר על תורה ועמל תורה? מי אשם? איננו מחפשים!! נקודה למחשבה עם התבוננות וחשבון נפש תציל את מה שנשאר וה' יראה בענינו.

זכו - שכינה ביניהם

מהו יחס לאישה?

בספר אהבה ורעות כתב באורך עד כמה יש לנהוג בכבוד גדול באשה אשר נתן ה' לנו, עד כמה צריך לייקר אותה ולדאוג לצרכיה והגה"צ רבי נפתלי דוב אמסטרדם גאב"ד אלקסוט היה מספר, כי לאחר נשואיו נשאל על ידי רבו רבי ישראל מסלנט: "ר' נפתלי, אמור נא לי, האם אתה עוסק במצות גמ"ח?" השיב לו: "מורי ורבי, אין לי כסף במה לעשות גמ"ח". "לא התכוונתי לגמ"ח בממון" - החזיר לו ר' ישראל "אני מתכוון, אם אתה עוסק בחסד בתוך ביתך, עם אשתך. צריך אתה לדעת כי לא לקחת שפחה כדי שתשרת אותך, אשתך היא כגופך ועליך לעזור לה..." מידת הטבתו באה לידי גילוי במיוחד, ביחסו לאשתו השנייה. לעת זקנתו נשא אשה זקנה שתטפל בו. האשה הזאת חלתה מיד ונפל בחלקו לטפל בה. מעניין היה לראות היאך ר' נפתלי הישיש והחלוש משרת את אשתו. היה מנקה את הבית, שוטף ומדיח את הכלים, מסיק את התנור ועוסק בכל העבודות הקשות, והכל מתוך חיבה ושמחה שנתגלגלה לידו הזדמנות כזו להיטיב עם הזולת. אכן בדרך כזו נוכל לזכות לבית של שלוה ואחוה, לא מצד "העבדות" לאשה או מצד "ההשתעבדות" בבעל אלא מחמת ציווי הבורא לכבד ולייקר וכמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם בתוספת כבוד וחיבה למען השראת השכינה בביתנו וטוב לנו.

עשה לך רב

שירת מנצח רה"ח
הרב יוסף מונרבי שליט"א

שמעתי לגדולים שהקפידו בזה ונישקו את הטלית שלהם שנגעה בספר תורה, ויש צדיקים שלא חששו משום שומר מצוה לא ידע דבר רע (ומפני כבודם של שני הצדדים לא הזכרתי שמותיהם) ואלו ואלו דברי אלוקים חיים.

האם עונים אמן אחר ברכותיו של מחלל שבת בפרהסיא?

בצירוף הסברא של תינוקות שנשבו וחומרת הזוהר הקדוש לגבי מי שאינו עונה אמן, יש לענות אמן כמו בכל יהודי כשר.

האם יש חיוב לענות אמן על ברכת מזל טוב ששומע מחברו?

נוהגים לומר: כן לאמור או ברוכים תהיו, אך לא שייך כאן אמן.

בפרהסיא פוטרת מתחנון?
פוטרת.

חתן שמשלים מניין אך לא מתפלל איתם, האם פטור מתחנון?

אם אינו מתפלל במנין עימם אומרים וידוי כרגיל.

האם חתן וחמיו יכולים לעלות לתורה בזה אחר זה?

הסתפקתי בזה בשנת תש"נ ושאלתי למרנן הגר"ע יוסף זצ"ל והגר"צ אבא שאול זצ"ל והורו שהדבר מותר לכתחילה.

למדנו שאסור להכניס מטבעות לפיו מחשש שנדבקו בהן מחלות וכדו' משאר אנשים. האם יש מה לחשוש בנישוק בפיו בספר תורה כמו שמצינו במטבעות?

האם נכון הדבר לעכב ברכת אשר יצר עד שיצא לדרך כדי להסמיכה לתפילת הדרך?
יש סוברים כך. ויעשה כל אחד כהוראת רבותיו.

נוסע בדרך שנרדם, האם צריך לעורר אותו משנתו כדי שיאמר תפילת הדרך?

ראוי לעשות כן. אך יזהר להקיצו בנחת וברחמים, ואם יש נוסעים רבים יזהר מהלבנת פנים.

תפילת מנחה שמתקיימת באולם לפני חופה, אולם החתן לא נמצא שם עדיין, האם פטורים מתחנון או לא? ומה הדין אם רק הכלה נמצאת?

פטורים מלומר וידוי.
האם ברית מילה אצל מחלל שבת

אל תקרי הליכות אלא הלכות

✦ קשר שאינו של קיימא ואינו מעשה אומן, מותר לתכילה לקושרו בשבת. וכל קשר שמותר לקושרו - מותר להתירו בשבת.

✦ יש אומרים שכל קשר שאינו עשוי להתירו באותו יום עצמו נחשב כקשר של קיימא שאסור לקושרו בשבת, ויש חולקים ואומרים שכל שאין הקשר מתקיים במשך שבעה ימים לא נקרא קשר של קיימא ומותר לקושרו בשבת, וכן הלכה להקל כסברא אחרונה, שאם לא מתקיים במשך שבעה ימים לא נקרא קשר של קיימא ומותר לקושרו בשבת.

✦ יש אומרים שצריך להיזהר שלא לקשור בשבת שני קשרים זה על זה בשבת אף על פי שאינו עושה כן לקיימא, מפני שאין אנו בקיאים לדעת מה נקרא "מעשה אומן", ושמה שני קשרים זה על זה נחשבים כמעשה אומן, ויש חולקים ומתירים לקשור שני קשרים זה על זה כל שאינו עושה כן לקיימא, ובמקום צורך אין להחמיר. וקשר בודד שהיה קשור מלפני שבת, טוב להיזהר שלא להוסיף עליו קשר שני בשבת לחזקו הדק היטב. כיון שזה נחשב בכלל קיפול בגדיו כדי לתקנם.

(השבת והלכותיה)

הניגוב שניגבו בהם, מותר לשוטחם אם ניכר בהם קצת לכלוך, וכן הדין במטפחת אף שאם ניכר בהם לכלוך מותר לשוטח.

✦ כבסים שנתכבסו בערב שבת, וכן חיתולים ושאר בגדי קטנים שנתכבסו בערב שבת, אפילו היו רטובים קצת בבין השמשות באופן שיש בהם טופח על מנת להטפיה, מותר להוציאם מעל החבל בשבת לאחר שנתייבשו ולהשתמש בהם, ואין עליהם תורת מוקצה.

✦ מהדקי כביסה דינם כדון כלי שמלאכתו לאיסור, ומותר לטלטלם לצורך גופם של המהדקים כדי להשתמש בהם, ולצורך מקומם - כגון שהשתמש בהם לצורך תליית כבסים והוא בא להורידם בשבת.

✦ כשיורדים גשמים בשבת, יש להתיר להוריד אתה כבסים מהחבל כדי שלא יירטבו מהגשמים, גם אם לא משתמשים בכבסים אלו בשבת.

✦ הקושר בשבת קשר של קיימא והוא מעשה אומן חייב, כגון קשר הגמלים וקשר הספנים, אבל הקושר קשר של קיימא ואינו מעשה אומן כגון הקושר חבל בדלי, או הקושר רסן בפי הבהמה, אף על פי שהם קשרים של קיימא, מכל מקום כיוון שהם מעשה הדיוט, אינם אסורים אלא מדרבנן, וכן הקושר קשר שהוא מעשה אומן אבל אינו של קיימא, אינו אסור אלא מדרבנן.

✦ אסור לתלות כבסים רטובים על החבל בשבת כדי לייבשם, שמא יחשדוהו שכבסן בשבת, ואסור לשוטחן אפילו בחדרי חדרים, שכל דבר שאסרו חכמים מפני מראית העין, אסור אפילו בחדרי חדרים. והאיסור הוא לשוטחן בשבת, אבל אם שטח מערב שבת את הכבסים, אינו חייב להורידן לפני כניסת השבת. כיון שעיקר החשד הוא בשעת השטיחה.

✦ אם עבר ותלה בגדים בשבת באיסור, אין מחייבים אותו להורידן מהחבל.

✦ בגד שנרטב ממים או מזיעה אפילו רק נרטב במקצת, אסור לתלותו או לשוטחו באופן שניכר שמתכוין לייבשו, ומכל מקום מותר להניחו על גבי כיסא באופן שניכר שמתכוין לייבשו, ובלבד שלא יהיה סמוך למקור אש במקום שהיד סולדת

✦ מותר בשבת לתלות או לשטוח מעיל גשם רטוב כדי לייבשו (בתנאי שלא יהיה סמוך למקור אש במקום שהיד סולדת), מפני שכולם יודעים שנרטב מהגשם ולא יחשדוהו שכיבסו בשבת.

✦ חיתולים שנתלכלכו אפילו אין עליהם צואה אלא רק מי רגלים, מותר לתלותם שיתייבשו אם רוצה להשתמש בהם באותו יום, ובלבד שלא ישטחם נגד התנור במקום שהיד סולדת בו.

✦ מגבות הידיים שנתלכלכו הרבה מרוב

משל ונמשל

האמונה, יוצר תשתית להמוני מצוות שינבעו וירבו בלא סוף!

האמונה היא המעניקה משמעות לכל מעשי המצוות ולימוד התורה: "כל מצוותיך, אמונה". כמה צר על אלו המקיימים מצוות ביבושת, כמצות אנשים מלומדה, ומה נאה אודותם **משלו** של הצדיק רבי חנוך העניך מאלכסנדר זצ"ל - מעשה בכסיל שבכל ערב היה פושט בגדיו לקראת השינה ומשליכם לכל עבר, ובבוקר בילה שעה ארוכה בחיפושם. החליט להשליט באורחותיו סדר ולחסוך זמן יקר. נטל עט ונייר, וציין מקום כל בגד: הציצית על המסעד, והחולצה על הכסא, המכנס על הארץ וכן על כל הדרך. לבסוף כתב: "וראשי על הכר", ונרדם באושר. ואכן, בבוקר קטף את חפציו לפי הדף, מצא את בגדיו תוך רגע קט. כמה נפלא להיות אדם מסודר! התלבש מכף רגל ועד ראש, והגיע לסוף הרשימה. הביט בכר, וניבט אליו שקע. ובפתק מפורש: "ראשי על הכר", ואיננו! הרים את הכר, חבט בו, ודבר לא נשר. אבוי, ראשו איננו! ועדיין עומד הוא ומחפש, עד עצם היום הזה... **והנמשל**: רבים המהדרים במצוה על כל פרטיה. פרט לדבר אחד: הראש, איננו..

(מעייני האמונה)

המגיד מדובנה זצ"ל הסביר מדוע כדאי להתמקד בהשרשת האמונה, וכל השאר ינבע ממנה. כדרכו, הסבירו **במשל** - אדם ביקר במפעל אריגה, ואריג מסויים הפעימו. ניגש לבעל המפעל ואמר לו: "אריג זה מוצא חן בעיני, ברצוני לקנותו." "בבקשה", נענה במאור פנים, "בכמה גלילים תחפוץ?". נרתע: "רצוני לתפור ממנו חליפה. נצרך אני לשלוש אמות בד!". "אם כך, עליך לפנות לחנות. כאן המכירה בסיטונות בלבד, לא ידעת", התנצל. "אבל אם כבר משוחחים, אפשר לשאול שאלה?". "אפילו כמה שאלות", נעתר בעל המפעל. חקר כמה אמות בגליל, בכמה מוכר הוא גליל, ובכמה מוכרים בחנות אמת אריג והשתאה: בעל החנות מכפיל ואף משלש את רווחיו - אם כן, מדוע לא ימכור בעל המפעל גם בקימעות, וירוויח גם את רווחי בעל החנות? חיך בעל המפעל: "אענה לך כדרך יהודי, בשאלה - אמור נא לי, מי עשיר יותר. אני, או בעל החנות? אינך יודע, הנני ואומר לך: אני, בלא ספק! למרות שהוא מכפיל ומשלש את רווחיו, בלי מכונות, חומרי גלם והוצאות ייצור. ומדוע? מפני שהוא מוכר שלוש אמות פה וחמש פה, לשניים ולשלושה אנשים. וכאן, ברוך השם, המכונות מייצרות בלא הרף מאות אמות אריג!"... **והנמשל**: אומנם כל מצוה יקרה, כל מצוה חשובה. אבל המתמקד בהעמקת וביסוס

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב

יצחק בלו
בן שרה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב

אבי אנוך קור
בן שלמה
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב

חיים אברהם
בן נזירה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב

עזרא
בן גוהר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה

פריקה
בת מליה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה

שושנה פרח
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות
מזכיר הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

